

# የእንባ ጎርፍ ከወለጋ - የአማሮች ሰቆቃ

እግዚአብሔር ሲሰጥ ሕይወት ለመሬት፤  
ብቅ ብለን ስንንቀሳቀስ ነፍስ ዘርተን፤  
የአብሮ መኖርን ምሥጢር ከተፈጥሮ ተማርን።  
እኛም አማሮች ቆንጆዋን ኢትዮጵያችንን ስላገኘን ደስ ብሎን፤  
አብሮነታችን እና አንድነታችን ነው እስካሁን ያቆዩን።  
ታዲያ - እስላም ብንባል ክርስቲያን፤  
የእግዚአብሔርን ፍቅር የተከተለ ሆኗልና ሃይማኖታችን እምነታችን፤  
ፈጣሪን በመፍራት በታነጸው ውስጣዊው የተፈጥሮ ባህሪዎችን፤  
የተወደድን የተከበርንም ሆነን ስለተገኘን፤  
የኢትዮጵያ ሰዎች በመባል ታወቅን።

ክፉ - ቀናተኛ፤ እርኩስ ምቀኛ፤  
ሰው የመሆን ክብሩን በአውሬነት የለወጠ፤  
የራሱን ፍላጎት ለማርካት ብቻ የሚቅበዘበዝ፤  
ከእንቅልፉ ብንን ብሎ እንደሚነሳ እንደተራብ ሥጋ በሊታ አውሬ  
በክፉው መንፈስ የሚመራ የውስጥና የውጪ ጠላት ተነሳብን።

እኛኮ! የሰው ክፉ ወይም የሰው መጥፎ መኖሩን ብናውቅም፤  
የሰው ዘር በክፋቱ ወይንም በደግነቱ ተለይቶ አላየንም፤  
እርስ በርሳችን ብንጣላ - ብንጋደልም፤  
እስከዛሬ በውስጣችን በተከሰቱ ጥቃቅን ጦርነቶችም ቢሆን፤  
የሰውን ክፋቱን እንጂ የአንድ ወገን ዘር የሆነውን ለይተን፤  
አብረን በገነባናት በገዛ አገራችን ላይ ጠላት ሆነን አናውቅም።  
አሁን - በዚህ ዘመን - ምንኛ! የክፉ ነው ይህ እርኩስ መንፈስ፤  
ፍቅራችንን በጥላቻ፤ ሰላማችንን በጦርነት፤ አብሮነታችንን በመለያየት የለወጡብን?  
እርስ በርሳችንም እንድንጋደል - እንድንጨራረስ ያደረገን።

“ሂዱ ውጡ እናንተ አማሮች - የናንተኮ አገራችሁ ሌላ ነው..” ስንባል፤  
እትብታችን ከተቀበረበት ቀዬ ወጥተን፤

ወዴት እንደምንሄድ ግራ ስለተጋብተን፤

እጅጉን ጭንቅ አለን፤

ሃዘኑና ለቅሶውም እጅግ ምርር - ክርር ያለ ሆነብን።

የሰውን ሳንለይ ዘሩን - በእኩልነት መርህ - ነጻነትን የምናውጅበት፤

ዛሬም ባይሳካ የነገይቱን ኢትዮጵያችንን የምናጸናበት፤

እስከ ዛሬ በአምንታዊ ተስፋ አብረን የዘለቅንበት፤

መንግሥታት ቢለዋወጡም የምናቆየው አንድ ሰንደቅ አላማ እያለን፤

አሁን - በዚህ ዘመን - ምንኛ! የከፋ ነው ይህ እርኩስ መንፈስ

በብዙ ሰንደቆች የለያየን።

አማራነት፤ አርሞነት፤ ጉራጌነት፤ ሶማሌነት ትግሬነት፤ ሲዳማነት፤ አፋርነት.....፤

ይህ በእግዚአብሔር ፈቃድ ተመርጦ የተሰጠን ሕብረተሰብ

ሕብረ ቀለም ድምቀታችን፤

መሆን ሲገባው መደሰቻችን፤

የሥጋና የመንፈስ እድገታችን፤

አሁን - በዚህ ዘመን - ምንኛ! የከፋ ነው ይህ እርኩስ መንፈስ

በገዛ አይምርአችን የሚጫወትብን፤

ከሥልጣኔ ይልቅ በኋላ ቀርነትን፤ ከብልጽግና ይልቅ በድህነትን መንገድ የሚመራን።

ሰላማዊ ወጣት ወንዶች አባቶችም ሲታረዱ፤

ሕጻናት ሴቶች ልጆች እናቶችም ሲደፈሩ፤

ተሰምቶ የማይታወቅ እንዲህ ያለ ጉድ ባገራችን ሲነገር እንዳልሰማ መሆናችን፤

ምናልባት በምድራዊ አዋቂዎች ፖለቲካ በመደንዘዛችን፤

ወይንም የእርኩስ መንፈስ ምንጭን ባለማወቃችን።

ከፋዎች - ኃጢአተኞች በመሆንም መበልጸግ የሚቻል፤

የሕዝቦችን ቁጣ በማፈን፤ በመዋሸት እና በማታለልም የሚዘለቅ መስሎናል፤

መሄጃ መድረሻችንን እንዳናውቅ አይነ ልቦናችን ታውሯል፤

ወይንም ሳናስበው ታመናል።

ዘረኝነት እና ከፋትን ለልጆቻችን አውርሰናል፤

እርስ በርስ እየተፋጀን አኩሪ ታሪካችንን አበላሽተናል፤  
የምታገርሰን የኢትዮጵያችንን እጆች ነካክሰናል።

እነማን ናቸው ጠላቶቻችን፣ ይህንን ሁሉ ግፍ ያስተማሩን?  
በተገኘንበት ሥፍራ ሁሉ ነፍስ ገዳዮችን የሚያሰማሩብን?  
ከላይ ነው ወይንስ ከታች የሞት ፍርድ የተፈረደብን።

ከውስጥም ከውጪም በኢትዮጵያችን ላይ የተነሳ ጠላት  
ሊያጠቃን ሲነሳ በጥምረት፣  
በተለይ በአንድ እንሁን ባዩ ላይእኮ! ነው ያተኮሩት።  
ምንኛ የከፋ ነው ይህ እርኩስ መንፈስ!  
ሰላምን ጠልቶ ጦርነትን የሚያስወድድ፣  
አገርን የሚያስከድ - ከመጥፎው ጋር መኖርን የሚያለማምድ።

በሰሜን፣ በምእራብ፣ ከመሃል አገርም ሳይቀር፣  
የተማረው ያልተማረውም፣ ከወጣት እስከ አዛውንት፣  
ከሕጻን እስከ አሮጊት፣ አማራ በአማራነቱ ብቻ ጥቃት ሲደረሰበት፣  
ለጦርነቱ ሕጋዊ መሠረት የሆነውን ሁሉ ካገር ማጥፋት ሲቻል፣  
ዝም ብለው ተወሉት።  
ጥላቻ ሲከር ጦርነቱም ሲባባስ፣  
አልወደዱም እንጂ፣  
ይቻላቸውም አልነበር ሊጨርሱት?

በዘር ፖለቲካ - የእርኩሳን መናፍስት ጥንሥሥ፣  
ከየአቅጣጫውም ጦርነት ሲቀሰቀስ፣  
ሕጻናት፣ አቅመ ደካሞችን ሲገድሉብን፣  
ቤታችን ሲዘረፍ፣ ሲቃጠል፣ ሲወድም ንብረታችን፣  
እትብታችን ከተቀበረበት ቀዬ ስንባረር፣  
አገር ለቃችሁ ሂዱ ውጡ ስንባል፣  
ስንቸገር መሄጃ መጠለያ ሥፍራ አጥተን፣  
እራሳችንን የምንመክትበት መሳሪያ የለን።

የሚሰማንም መንግሥት አላገኘን፤  
ቢሰሙንም መልሰው እኛን የሚገድሉንን ላኩብን።

ይህንን በአማራ ላይ የደረሰውን ጉዳት የሚያይ አይን፤  
በደላችንንም የሚያወራ አፍ በአንድም በሌላ ሲዘጋ፤  
"አቤት! አቤት! ድረሱልን.." እያልን ብንጣራ፤  
የሰውን ጭንቁን እና መከራውን የሚጋራ፤  
አይደለም የሚራዳ፤  
አይዟችሁ እንኳን የሚል - የሚያጽናና ጠፋ።

ኢትዮጵያችን በላያችን ቅይር ብላ የማናውቃት ስትሆንብን፤  
እኛ ከሰው መሃል ተፈጥረን - ሰው ማጣታችን እጅጉን አሳዘነን፤  
ሃዘኑና ለቅሶውም እጅግ ምርር ክርር ያለ ሆነብን።

የ"እኛ ምን በደልን?" ጥያቄአችንን ማን ይመልሰልን?  
ይልቁንም ጭንቀታችንን የተረዳልን ማጣታችን እጅጉን አሳዘነን።  
"ከእንግዲህ ወዴት እንሂድ?" እስክንል ድረስ እጅጉን ግራ ተጋባን፤  
ሃዘኑና ለቅሶውም እጅግ ምርር ክርር ያለ ሆነብን።

በገዛ አገራችን አገር አልባ ስንሆን፤  
መጠለያ መጠጊያ ሥፍራ ስናጣ - ስንሰደድ፤  
ነፍስ ለማትረፍ ጫካ ገብተን፤  
ከጥይት ያመለጠውን ሥጋችንን ለዱር አውሬዎች አጋለጥን።  
ምነው እስከዚህ ምን በደልን?  
ማነው የኃጢአታችንን ልክ የሚነግረን?

እኛ ዘር ሳንለይ አገር ሰላም ብለን፤  
አብረን ተወልደን አብረን እንዳላደግን፤  
በፍቅር አብረን እንዳልኖርን፤  
ጥላቻን በቋጠረ መርዛማ የፖለቲካ ቋንቋቸው ሊያዩን።  
በዘር ማጥፋት ጭፈጨፋ በጅምላ ተገደልን፤

በጅምላ ተቀበርን።

እየመረጡ በጥይት እንዲለቅሙን፤

ጨፍጫፊውን ኃይል አዘው አሰማሩብን፤

አልቻለም፤ የምንወደው ወለጌ ሊደብቀን።

በዘር ተለይተን የተፈጠርን እስኪመስለን፤

ከላይ እስከታች ደጋፊ በማጣታችን

እጅጉን ክፍት አለን፤

ሃዘን እና ለቅሶውም በረታብን።

ሳንሞት በሕይወት መገኘታችን

"እናንተስ እድለኞች ናችሁ" እንዳያስብለን፤

ይኸውና እዩት ገጽታችንን፤

አፈር የመሰለውን የቆረቆረውን ቆዳችንን፤

በእንባ የበለዘውን - ደም ግባት አልባ ፊታችንን፤

እዩት ተመልከቱት በረሃብ የተጎዳ ሰውነታችንን።

የሚቆጠር አጥንት ተገጣጥሞ ቁመና ቢሰጠንም፤

የሞትነው የቆምነውም፤

ሙታን ከመባል አልተረፍንም።

ኢትዮጵያን የጠላ ነው እኛን አማሮች ለይቶ እጅግ የጠላን፤

በኢትዮጵያችን ከበላይዋ በተጫናት ልዩ ኃይል ነው

ከምድር ገጽ እንድንጠፋ የተፈረደብን፤

እንጂ እግዚአብሔርስ የሰውን ዘሩን ለይቶ አይጠላም፤

መርቆ የሰጠንን ኢትዮጵያችንንም መልሶ አይወስድብንም።

አንድ ኗሪ በምድር ሲደላው ሞትን ቢፈራው፤

ሌላው ኗሪ በምድር ካልደላው ሞትን ምን አስፈራው?

ለነፍስም ጠባቂ ኖላዊ ቢኖረው፤

መሄጃውን አውቆ ከበረት ቢያስገባው፤

ቅልቅል ነው "ከዛፍ፣ ከቅጠሉ - ከልምላሜው"፤

ጠፍተንም እንደማንጠፋ ተፈጥሮ ምስክር ነው።

የፍቅር አምላክ ያስተማረው (ዮሐ። 15:18)፥

"አለም ቢጠላችሁ አስቀድሞ እኔን እንደጠላ እወቁ" ያለው፥

ብርታትና ጥንካሬዎችን ነው።

የአማሮችን ሰቆቃ፥

የ"ሞትን እኮ!" ድምጻችንን፥

የጣረ ሞት ጥሪዎችንን ሰምተው የሚያስሙልን ወገኖቻችን

ሕይወታቸውን እስከመሰዋት ድረስ የማይተውን ጀግኖቻችን፥

ለመንፈሳችን ጥንካሬ፥ ለኢትዮጵያችንም አንድነት ታላቅ ተስፋ ነው፤

ኤፕ ኦዳን ኑባሴ (ማነው የለያየን) ብለው ስለኛ ያለቀሱ፥

የተጨነቁ፥ ስለኛ ያለቀሱ፥ የተከዙ የደጋግ ወለጌዎች መንፈስም ከኛ ጋር ነው።

ስለዚህ ሙታንን ሙታን ሲቀብሩት ብናይም፥

ኢትዮጵያችንን ይዘን እንኖራለን እንጂ ጠፍተን አንጠፋም፤

ምንም ቢከፋን ከእኛስ ቤት ጥላቻ አይነግሥም።

ምንም እንኳን አገር ለማፍረስ ቢሞክር፥

የፍቅር አምላክ ኢትዮጵያችንን አይተዋትም፤

እግዚአብሔር የፈጠረውን ሰው

እንደ አበቦች ቀለም ለያይቶ ያስቀመጠውንም የሰው ዘር

ምንም ምድራዊ ኃይል አያጠፋውም።